

Az angyalbárányok

Volt egy szegény asszonynak három fia, akik közül a két nagyobbik nagyon lusta volt. Elküldi az anyja a legnagyobbik fiát, keressen szolgálatot, mert már nincs egy betevő falatjuk sem. Nagy duzzogva útnak indult a fiú. Útközben találkozik egy öregemberrel:

- Hová igyekszel, édes fiam? - kérdi az öregember.

- Szolgálatot keresnék öregapám uram, ha találnék valahol.

- Akkor csak maradj mindjárt nálam! - mondja a jószívű öregember. - Énnálam csak három napig tart az esztendő. Nem lesz egyéb dolgod, csak egy juhnyájam van, azt kell mindennap a legelőre hajtani; de ha megindulnak, mindenütt a nyomukban járj, ne tereld őket vissza, csak menj mindig amerre ők vezetnek. Itt van egy kis ládika, ebbe hozz haza egy csomót abból a fűből, amiből majd a bárányok legelnek. Itt meg egy kis üveg, ebbe hozz abból a vízből, amiből isznak. Én mindennap megnézem, hogy milyen fűből esznek, s miféle vízből isznak.

A fiú megígérte az öregnek, hogy mindent rendben elvégez. Másnap reggel kihajtja a juhokat legelni. Ment a nyáj szépen magától a legelőre. Egy szelíd kisbárány mindig a fiú oldalához szegődött, s néha-néha hozzádörzsölte az oldalát. A durva pásztor oldalba lökte szegényt, s káromkodott, hogy miért adja át neki a kullancsot. Nemsokára egy rozszant hídhöz értek, aminek se karfája, se deszkája nem volt, csak egy vagy két gerenda feküdt az oszlopokon. A bárányok egyenként mind átmentek a rossz hídon, legutoljára maradt a legszelídebbik, s mintha bízta a pásztorát, hogy csak belé fogódzkodják, egészen hozzáment, ránézett, hogy csak jöjjön vele. De a lusta fiú dűnnyögve fordult vissza:

- Hadd menjenek ezek a bolond állatok, ha úgy tetszik ökelmének, én bizony nem akarok arról a rossz hídról lehemperegni.

Egy idő múlva jönnek a bárányok szép rendben vissza, s hazafelé tartottak.

- No, most mit csináljak? - gondolja magában a fiú. - Milyen fűvet tegyek a ládikába, milyen vizet az üvegcsébe, mikor ezek a bárányok egy harapást sem ettek, egy kanálnyi sem ittak?

Kapja magát, tesz valami fűvet a kis ládába, s merít egy forrásból egy üvegcsébe, azzal indul a nyáj után. Kérdezi otthon az öregember:

- No, édes fiam, hát megjöttél a nyájjal? Hadd lám, milyen fűvet ettek, s milyen italt ittak?

Odaadja a fiú a kis ládát és az üveget. Az öregember a fejét csóválta.

- Jaj, fiam, te nem abból hoztál, amiből ezek ettek-ittak. Holnap majd csak abból hozz ám.

Második nap újra kihajtja nyáját a lusta fiú. Megint úgy tett, mint tegnap. A szelíd kisbárányt megint elkergette az oldalától, s nem ment utána a bárányoknak a hídon túl. Ott várta őket a hídfőnél, míg vissza nem jöttek. Akkor aztán újra tett valami fűvet a ládikájába, s a folyóról

vizet merített az üvegcsébe, azzal hazahajtotta a bárányokat, úgysem kellett azoknak egy harapás fű sem, s a vízre sem néztek rá. Az öregember megint csak a fejét csóválta. Harmadik nap is csak úgy tett a lusta pásztor, mint az első kettőn. Aznap este azt mondja neki az öregember, mikor hazaérkezett:

- No, édes fiam, kitelt a szolgálatod, hát mit kívánnál bérbe: egy tál aranyat, vagy a lelked üdvösségét?

A fiú nem sokáig gondolkozott.

- Adja ide kend azt a tál aranyat.

Az öregember előhozott egy tál fényes aranyat, s a fiú szűrűjába töltötte. Másnap reggel a fiú alig várta, hogy megvirradjon és hazaindult. Útközben befordult egy kurta kocsmába. Eszik-izsik kedvére. Mikor leitta magát, mind kivették a szűrűjából az aranyat az ivópajtásai, őt meg otthagyták. Csak olyan üres kézzel ment haza, mint amilyenel elment.

Második fiát is elküldi a szegény asszony szolgálni. Az sem volt jobb a bátyjánál. Ő is ugyanúgy járt az öregember bárányaival. Ő is egy tál aranyat kért az öregtől bérnek a három elmúltával. De a kocsmában, mikor hazafelé ment, mind elkártyázta a sok szép aranypénzt. Ő is üres kézzel ment vissza az anyja házába. Szomorkodott a szegény asszony, hogy miből tartsa már ő a gyermekeit, ha mindenük elfogy, s ha a két nagyobb fia sem keres egy árva garast sem?

A legkisebb fia vigasztalta:

- Ne sírjon, kend, édesanyám, majd elmegyek én szolgálni, majd hozok én kendnek pénzt.

Az anyja váltig marasztalta, hiszen olyan kicsi még, de a kisfiú csak elment egy reggel. Amint ment, mendegélt, találkozik az öregemberrel.

- Hová, hová, édes fiam? - kérdezi az öreg.

- Szolgálatot megyek keresni édes öregapám uram. Szegény édesanyám majd meghal már éhen, alig van egy betevő falatja. Segíteni szeretnék a nyomorúságos életén.

- No, te jó fiú vagy, látom - mondja az öregember. - Szívesen a szolgálatomba fogadlak. Ha akarod, maradj nálam, nem lesz semmi bajod.

A fiú elment az ősz emberrel. Mondja neki a házában az öreg:

- Édes fiam! Nem lesz más dolgod, csak a juhocskáimmal a legelőre menni. Nálam pedig három napból áll az esztendő, nem kell tovább szolgálnod. Itt van egy kis ládika, tedd a szűrőd ujjába, meg ezt a kis üveget is. A ládikába tégy abból a fűből minden nap, amiből a bárányaim esznek, az üvegbe pedig meríts abból az italból, amit isznak. Érted?

- Igenis, értem - mondta a kisfiú.

Mikor másnap a bárányokat a mezőre hajtotta, az a szelíd kisbárány, amelyiket a bátyjai maguk mellől elrugdostak, szüntelenül az oldala mellett sündörgött, s hízelegve dörgölözött hozzá. A

kis pásztor nagyon megszerette a báránykát, simogatta, cirógatta. Mikor a régi, rozzant hídhöz értek, a bárányok egymás után szépen átmentek a gerendán. De a kisfiú előre megijedt, hogyan tud ő majd azon átmenni. A kisbárány biztatólag nézett rá, s megszólalt:

- Ne félj, ne félj, édes kis pásztorom! Csak fogódkodj meg a gyapjamba, majd átvezetlek én. A kisfiú megfogadta a báránka szavát. Gyapjába fogódzott, s nagy vigyázva szerencsésen átment a hídon. A bárányok mindig mentek, mentek, úgy, hogy a kis pásztor nem győzött eléggé csodálkozni rajtuk, mert se nem ettek, se nem ittak. Egy idő múlva egy kis kápolnához értek. Ámult, bámult a kis pásztor, lekapta a kalapját, s alig mert rájuk nézni. A bárányokból átváltozott angyalok mindnyájan a kápolnába láptek, s egy szép angyal, az, aki mint bárány a kis pásztor oldalához szegődött, őt is bevitte. Az angyalok az oltár elé térdeltek, egy pap ostyával és borral megáldoztatta őket, s a kisfiúnak is nyújtott. A kisfiú ládikájába is tett egy ostyát, üvegcséjébe pedig szentelt bort. Azután kimentek mindnyájan a kápolnából. Az angyalok újra megrázkódtak, s újra bárányokká változtak át. A fiúcska levett kalappal, ájtatosan ballagott utánuk. A rossz hídnál megint átsegítette az a szép kis szelíd bárány, az a szép angyal. Hazaérkeztekor kérdi az öregember:

- No, kedves fiacskám, hoztál a fűből, meg a vízből, amit a bárányok ettek és ittak?

- Jaj, édes öreg apámuram - mondja a kisfiú -, nem bárányok azok, hanem valóságos angyalok! Ekkor elbeszélte, miket látott. Azután odaadta a ládikát és az üvegcsét az öregnek, hogy olyat ettek és ittak az ő bárányai, ami azokban van. Az öregember mosolygott.

- No, kedves fiacskám, látom, hogy te derék, becsületes fiú vagy. Teljesítetted a kötelességedet. Most válassz: egy tál aranyat kérsz-e bérül, vagy a lelked üdvösségét?

- Isten látja lelkemet, édes öregapám: a tál aranyat is szeretném, mert földhöz ragadt szegények vagyunk, de a lelkem üdvösségét még jobban szeretem. Én azt választom.

- Jól választottál, édes fiam! - mondja a jó öregember. - Mivel a lelked üdvösségét előbbre tetted a földi kincsnél, megérdemled, hogy abból is juttassak neked; mert nekem minden hatalmamban áll: én vagyok az Isten.

A fiúcska térdre borult előtte. A Jóisten pedig három tál arannyal töltötte meg a szüre ujját, s áldásával bocsátotta útnak hazafelé. Otthon aztán nem fájt többet az édesanyjának a feje, mert a sok kincsből holtuk napjáig boldog életet éltek.